

Elkezdődnek a kihallgatások

Magyarországról szökve jöttünk át Romániába, s így állampolgárságunk rendezetlen volt. Hetenként jelentkezni kellett az állambiztonsági hivatalban. Gyanakodva méricskéltek szemekkel, mint akik tudják: nekem már nem sok van hátra. Egy este a rendőrségre hívtak. Közölték velem, hogy mint katonaszökevényt köröznék, ezért be kell kísérniük a nagyváradi hadkiegészítő parancsnokságra. Itt ismerkedtem meg a börtöncellával. A katonák kíváncsian kukucskáltak az ajtón: Hogy került ide ez a rab? A kihallgató ezredes csodálkozik a legjobban a körözüvényen, mivel lelkipásztorok nem tartoztak a katonai állományba, engem mégis letartóztattak. Amikor ez tisz-

tázódott, sűrű bocsánatkérések között engedett szabadon. Így lett ismerőssé számomra az egyszemélyes cellák betonszürke-sége. Isten készítgette lassú adagolással a jövőre.

Pár hét múlva újból hívtak. A rendőrkapitány tudatta velem: a nagyvárad szekuritátéjára kell mennem. Egy ismeretlen civilre bízott. Már haza sem mehettem, azonnal mennünk kellett az állomásra. Ha az egyházközségünk gondnoka nem látott volna meg az utcán, a család nem tudta volna, hová tűntem. Az állambiztonság kapusa fogadott, s orrom előtt játszott a revolverével. Egyenruhás szekus tiszt jött értem, és felvitt a kihallgató szobába. Elővette az iratsomót, lapozgatott benne, s hűledezve láttam, milyen hatalmas anyagot gyűjtöttek össze már rólam. Levélmásolatok özöne, persze nem olvashattam el őket. Látom azért a feliratokat: Strict confidential! Szigorúan bizalmas! Hát ennyire fontos személy vagyok a szemükben? Ezt igazán nem gondoltam volna... A tiszt vallatni kezdett: miért foglalkozom az ifjúsággal, miért lépnek ki a szolgálatom miatt a kommunista pártból, miféle földalatti szervezet tagja vagyok. Mindezekre csak nemmel válaszolhattam. Feldühödött. Levétette a cipőmet, és mezitláb fél lábra állított. Ordított rám, és vallomást akart kicsikarni belőlem. Sikertelenül. És ekkor váratlanul a kihallgató termen végigsétált a közvetlen főnöke. Megállt mellettem, s azt mondta:

– Nem azért hívtuk, hogy ne engedjük haza. Néhány adatra volt szükségünk.

Kézbe vette ügyemet, rövidesen lezárta a kihallgatást. Felhúzhattam a cipőmet, s ő kísért le az emeletről a kijárat ajtó felé. Útközben megállt, és nagyon udvariasan ezt mondta:

– A maga munkáját rendkívül veszélyesnek minősítik. Az a tanácsom, hagyja ott a lelkesítő pályát, ez az egyetlen módja a megmenekülésének. – Barátságosan kezet fogott, és hazament.

Pár hónap múltán városunk nagy szenzációja volt: egy gimnáziumi tanárkollégám egész családját letartóztatták. Az ok: az állambiztonság minden titkos iratát magához véve, repülőgépen Jugoszláviába szökött az a tiszt, aki engem barátságosan hallgatott ki, és aki édestestvére volt az én tanártársamnak. Durva kihallgatóm meg is jegyezte előttem később,

amikor egyedül maradtunk, hogy főnöke nagy taktikai hibát követett el, amikor biztosított engem a hazamenetelem felől. Volt némi igaza.

A kihallgatás óta új helyzet áll elő a gyülekezeti életben. Azokban a nehéz órákban ezt a vigasztalást kaptam a Szentírásból: „Én pedig várom az Urat, aki elrejtette orcáját Jákob házából, és benne bízom.” (Ézs 8,17) Istennek ez az ígérete ismét beteljesedett.

A családom feszülten várt. Nagy volt az öröm, amikor hazérkeztem. Püspök főnökömet is nagyon érdekelte sorsom. – Hogyan tovább? – tevődött fel mindkettőnkben a kérdés. Neki is tudomására hozták: tilos minden bibliaóra, vallásóra, evangélizáció. Szigorúan csak a vasárnapi istentisztelet maradhatott meg. Nagyon lesújtva kellett mindezt tudomásul vennem. El kell-e búcsúznunk a meghitt találkozásoktól?

Istennek beszéde azonban nincs bilincsbe zárva. Húsvét napján reám esett az egyik szolgálat. Igehirdetési textusnak ez a zsoltár-vers jelentkezett: „Él az Úr és áldott az én Kősziklám, magasztaltassák hát az én üdvösségemnek Istene.” (Zsolt 18,47) Soha nem szolgáltam erről az ígéről. A gyülekezet megtöltötte a hatalmas templomot. Szinte lélegzetviesszafojtva várják most, mit mond a prédikáció. Egyszerűen ennyit mondott: Él az, aki mindenek felett Úr. Felettünk és minden hatalmaság felett is. Nem mi éltetjük őt, léte nincs hozzákötve semmihez. Élete van önmagában. Jézust nem a tanítványok hite támasztotta fel, tanítványai és ellenségei ellenére is föltámadt. Hatalma nem annyi, mint amennyire mi hiszünk benne. Ha ma mindenki megtagadná, éppúgy élne, mintha mindenki hinne benne. Sokkal inkább él, mint gondoljuk, ezért félre minden csüggedéssel, higgyünk a húsvét győzelmében!

Mindnyájan fellélegeztünk. Semmi sem vészett el. Jézus él, és köztünk van. Mít válaszoljunk erre? Azt, hogy ő a mi Kősziklánk. Elmúlás és rom felett áll a kereszt, és Krisztus feltámadása betölti a világot. Válaszoljunk a húsvéti öröme a zsoltár-íróval: „Dicsértessék hát az én Istenemnek neve!” Átéltük a húsvétot a dühöngő hatalmi hóbot ellenére.

Igehirdetés után egy asszony jött az otthonunkba, és így szólt:

– Most értettem meg, hogy Jézus az én Kősziklám is. Felajánlom az életem az ő szolgálatába.
Íme, Jézus valóban nagyobb még meghitt bibliaköreinknél is.